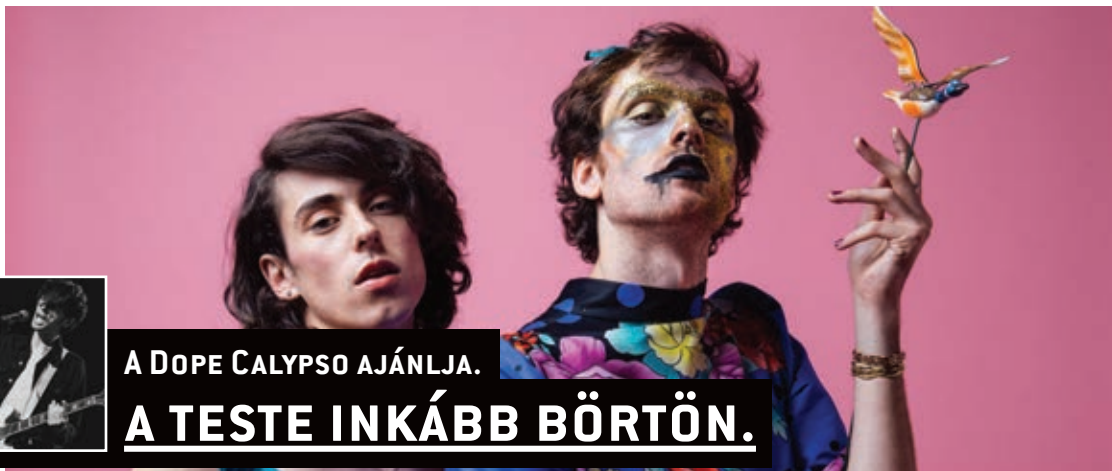

Fotó: Sinco.

A DOPE CALYPSO AJÁNlja. A TESTE INKÁBB BÖRTÖN.

MÁSODIK LEMEZÉNEK MÁJUS 12-I MEGJELENÉSE ELŐTT A PWR BTM QUEERPUNKDUÓ AZ ÉV EGYIK NAGY BEFUTÓESÉLYESE VOLT, AZ ELŐRE LEHOZOTT KRITIKÁK 2017 LEGJOBB ALBUMAI KÖZÉ SOROLTÁK A *Pageant*-öt. ÁZTÁN A KIADÁS ELŐTTI NAPON A PÁROS EGYIK FELÉT MEGVÁDOLTÁK SZEXUÁLIS ZAKLATÁSSAL ÉS PÉLDÁTLAN GYORSASÁGGAL KIHÁTRÁLT MÖGÜLÜK MINDENKI A MENEDZSMENTTŐL, A KIADÓN ÉS A MÉDIÁN ÁT A RAJONGÓKIG. AZ ELFOGADÁS-RÓL ÉNEKLŐ, KONCERTJEIT SAFE SPACE-KÉNT PREZENTÁLÓ ZENEKAR VÉGÜL TÖBB NAPOS HALLGATÁS UTÁN TAGADTA A VÁDAKAT. KÜLÖNVÁLASZTHATÓ-E AZ ALKOTÓ AZ ALKOTÁSTÓL? A MÁJUSBAN A NAGY-SZÍN-PAD! NYOLCAS DÖNTŐJÉ-BEN SZEREPLŐ DOPE CALYPSO KÉT TAGJA VÁLLALKOZOTT KÉT VÉLEMÉNY MEGFOGALMAZÁSÁRA.

PWR BTM

Pageant

[Polyvinyl Records ???, 2017]

QUEERGLAMPUNK

SARKADI MIKLÓS (ÉNEKES-GITÁROS) KRITIKÁJA:

Meglepően jó pillanatokban bővelkedő, néhol meglepően bensőséges, csak sajnos néha a dagályosságba fulladó lemez, amiből ha kivennénk a Weezer- és Bob Mould-féle poppunkelemeket, akkor még jobb albumot gyárthatnánk – már ha meglennének a hangsávok. Pár gyengébb dalt kirakva is sokat javult volna az összkép. Külön hatalmas pacsi a producernek, aki félig-meddig egy korai Lou Reed fémjelezte, intellektuális glam-éra albummá hangszerezte az egészet [ha volt valaha ilyen egyáltalán] [vált, *Christopher Daly – a szerk.*], teletűzdelve a dalokat – néhol kicsit sajnos feleslegesen – olyan, manapság életidegen dolgokkal, mint a fuvola vagy az áriázgató operaénekesnő-szerúségek.

Ahol szépen lépcsőzetesen építkezik a hangulat, ahol a pátoszon átüt a játékoság, és ahol nem akarják a refrént tök felesleges torz gitárokkal megúszni [oké, a *Big Beautiful Day* kivételével, mert az működik], és ahol nem a halk/hangos/halk-effektus van túljátszva, ott megy minden, mint a karikacsapás.

Aki igazán jól akar magának, a *Now Now* című daltól hallgatja a lemezt – egyébként nagyjából az is a legerősebb felvétel – különben pont a közepére, a legjobb részeknél unja meg az egészet. Én ehhez mondjuk kő proli vagyok, nekem az egész túlon túl lassú, és sokkal magasztosabb, mint azt bármitől is elvárnám.

Ha a kolumbiai dzsungelben kellene (szex)ragadozókra vadásznom, biztosan nem erről az albumról válogatnék be dalokat a „Columbian predators mixtape” kazimra. Márpedig ugye az énekesről a híreket olvasgatva nem az ugrik be, hogy a tüzlépcső tövében folytatja könnyeit az akusztikus gitárjával, miközben gyűrött kéziratossal versei a farzsebében.

A punk címkét kicsit tépjük le róla, így jobban értelmet nyer az egész – én mindenképpen elővenném még később, mert van benne valami, ami

megfogott, de ha jól sejtem, a zenekar körüli botrányok miatt ezt a lemezt online sem lesz olyan könnyű meghallgatni. Annyira viszont nem jó, hogy emiatt krokodilkönnyekeket hullajtsak.

KELEMEN LÁSZLÓ (GITÁROS) KRITIKÁJA:

Rögtön lelövöm a poént az elején: szerintem a *Pageant*, ha nem is parádés, de egy jó lemez. Ezen az albumon vannak nagyon klassz zenei megoldások, rettenetesen nagy ívek és klisék is, ami mondjuk szerintem nem olyan nagy baj, mert szerethető az egész, főleg második hallgatásra. A szövegek a témákból adódóan sokszor nagyon hatásosan, sőt gyakran elég szívszorítóan mondanak oda dolgokat, már persze az erre nyitott és megértő zenehallgatóknak.

Az is biztos, hogy nehezen tudom elképzelni, hogy ez a lemez mondjuk akárcsak a MAHASZ Top 40 ezerbe beférne Magyarországon. Hiszen, amíg itthon azzal vagyunk elfoglalva, hogy a gender studies szak indulására azzal válaszolunk, hogy családtudományi szakot indítunk, addig ne legyen sok reményünk a tekintetben sem, hogy egy queer perspektívát bemutatni igyekvő zenekar bármekkora teret tudna szerezni magának a magyar médiában. Marad az, hogy streamingoldalokról éneklő Liv Bruce, a PWR BTM egyik fele a fülünkbe a záró *Styrofoam*-ban, hogy számára a teste inkább börtön, mint a jóérzés és boldogság megtestesítője.

Tehát az van, hogy van egy aktuális és szerintem nagyon fontos témákat megéneklő zenekar, mondanivalóját szépen, okosan és jól csomagolja, zeneileg körülveszi remek megoldásokkal, színes és abszolúte hallgatható [aka rádióbarát] formában, majd a duó másik felét Ben Hopkins-t meggyanúsítják, hogy több emberrel is erőszakoskodott és az NPR, a Noisy vagy a Pitchfork által is lényegében istenített formáció emiatt a megszűnés szélére sodródott.

Hatezer kilométer távolságból nyilván nem tudom megítélni, hogy mi történt, vagy hogy egyáltalán megtörtént-e, amivel meggyanúsították a zenészt, de az biztos, hogy majdnem példátlan, hogy egy előadó mögül ennyire rövid idő alatt, ennyire határozottan hátráljon ki mindenki. A legszomorúbb az egészben az, hogy egy ígéretes zenekar, egy jó lemezzel egy eddig kvázi szubkultúráként kezelt témát tudott volna behozni a populáris kultúrába, így viszont várhatunk tovább arra, hogy ez a perspektíva és megközelítés eltaláljon a megfelelő emberekhez a megfelelő helyekre, a megfelelő formában. 🚫

something
like
a NEW
phenomenon*

* LL Cool J 1997-ben elsőként reppelte el,
mi pedig 2017-ben negyedszerre is megcsináltuk.

PHENOMENON.HU

